

הלכות ציצית סימן ח

אחת ואחת. והוא הדין *אם (כט) לא היה בידעו מתחלה (יג) ניג על פלם, (ל) הוי כמפסיק ביניהם: הגה וכן (לא) אם פשט הראשון קדם שלבש השני, צריך לחזור (יד) ולקרן (ת"ה סימן מה): יג *הלובש טלית קטן ומקרן עליו, וכשהולך לבית הכנסת מתעטף בטלית גדול, צריך (לב) לקרן עליו, (לג) דהליכה מביתו לבית הכנסת (טו) [טו] (לד) *חשיכה הפסק, ואם מתפלל (לה) בתוך ביתו, *אם היה דעתו

באר היטב

ע"ת ועמ"א: (יג) על פלם. משמע דאשעת ברכה זוקא קפיר שיכון על פלם, אבל אם ברוך ע"ד בגד א' וקדם שהלבישו הביאו לו עוד אחד ונמלך ג"כ עליה ללבשו, חייב לקרן שנית על לבישה השנית. וט"ז הניח בצ"ע, ע"ש. וע"ת פסק בפשיטות דא"צ לחזור ולקרן, וכ"כ פרישה ב"ר סימן יט, ע"ש: (יד) ולקרן. מ"א חולק ופסק דא"צ לקרן אם דעתו עליו: (טו) חשיכה הפסק. שעור ההליכה לקשיחה חשיכה הפסק הם כ"ב אמה, והוא מדברי תוס' בפרק א"ג, והביאו הרמ"א לקמן ס"י קסו. וע"ת בתשובת בית יעקב ס"י טו והט"ז ס"ק י"א ובתשובת חכם צבי ס"י קכח מה שכתב ע"ז, וע"ת בספר בנייתא מה שפרץ ע"ז. וע"ת בחתומי ס"י רכו ובמ"א ס"י קסו ס"ק ג. פ"ב המ"א: ג"ל דאם שניהם בבית א' לא חשיב הפסק מחוץ לתוך, ע"ש. וט"ז פסק, דאפילו הליכה מביתו לבהכ"נ לא הוי הפסק, אם לא שפסק בדברים אחרים או שח או מניח תפלין בינתים, א"כ ברפת תפלין הוי הפסק בין טלית קטן לגדול, אבל הלוח לחוד

משנה ברורה

ברכה, וכן הסכים הפריימג'דים. לכן יזהר כל אדם שלא לשוח, ואם דבר אין חוץ ומקרן⁴¹, וכל שפן (מא) שיזהר שלא להפסיק הפסק גדול, דאסור לגרם ברכה שאינה צריכה⁴², וכדלקמן בסימן רטו: (כט) לא היה בידעו. ורצה לומר, שלא היה בידעו בפרוש, רק (מז) שברך סתמא: (ל) הוי כמפסיק. מדסתם, משמע דמרי אפלו היו (מג) מנחים לפניו כל הבגדים של הארבע כנפות בשעת הברכה, ואפלו הכי צריך לחזור ולקרן, דמרי שהוא רגיל רק ללבש אחת, ועל-כן בסתמא אין עולה הברכה לכלם, דהוי כנמלך; אלא-אם-כן היה דעתו עליהם בפרוש. והוא הדין אם ברוך על טלית-קטן על מצות' כמנהגנו, ולקח מזד הטלית-גדול: אם היה דעתו בפרוש לפטר ביצל מצות, אין צריך לחזור ולקרן; (מד) ובסתמא, חוזר ומקרן, דבסתמא אין דעתו ביצל מצות' כי אם על טלית-קטן. אף מכל מקום לכתחלה (מה) בודאי יש לזהר שלא לקרן על טלית-קטן אם דעתו ללבש תוך הטלית-גדול, משום גרם ברכה שאינה צריכה. אם לבש טלית בלא דיקה ומצא אותו פסול, או שנפסלו ציציותיו אחר-כך ולובש טלית אחר⁴³, (מו) צריך לקרן פעם אחרת⁴⁴; אם לא שהיה בידעו בפרוש בשעת ברכה על כל מה שילבש אחר-כך: (לא) אם פשט. האחרונים (מז) חולקין על זה וסבירא להו דהפשיטה לא הוי הפסק לכלי עלמא, ואינו דומה למה שכתב המחבר בסעיף יד דהפשיטה הוי הפסק, דהתם לא היה דעתו בשעת ברכה שיפשיטנו ויחזור וילבש, אבל הכא היה דעתו בשעת ברכה על לבישת הבגד השני⁴⁵: יג (לב) לקרן עליו. אפלו אם תוך הלך לבית-הכנסת ולא הסיח דעתו בינתים ק"ל: (לג) דהליכה. (ממ) והאחרונים הסכימו דעצם הליכה לא חשיב הפסק⁴⁶, ואף-על-פי כן קתבו דצריך לקרן על הטלית-גדול (מט) משום שנוי מקום. ולפי זה הוא הדין אם כשיצא מביתו חזר מיד לביתו ולבש שם הטלית-גדול, גם-כן צריך לקרן עליו אף דהיה דעתו גם על הטלית-גדול בשעת ברכה, דהוי כדברים שאין טעוניהם ברכה לאחריהם דשנוי מקום לא הוי הפסק בזה, על-כן החמיר שלא לקרן⁴⁷, אם לא שהיה הבית הכנסת רחוק מביתו⁴⁸, או שלא היה דעתו בשעת ברכה גם עליו, או שהסיח דעתו ביניהם: (לה) בתוך ביתו. אפלו אם (ו) הטלית-קטן

שערי תשובה

שלא ישים שיחה בטלה, והוא ו"ל פ"ב דלא מהני כוונה זו לחיבו בברכה שניה, כיון שהם לפני ומתקן לשחט את פלם, ע"ש, ואם-כן ה"ה כאן: [יג] על פלם. ע"ת בה"ט. וע"ת בה"ש ס"י יט שאע"פ שדעתו כשה"ו שם והשיג על האליהו וזמא פ"א, מ"מ דעתו שפניו שיש חשש ברכה לכשלה לדעת הסוקרים בכה"ע, שב ואל תעשה צדיק, ע"ש בת"ש חלקי דנים שיש ללמד משם לקאן: [טו] חשיכה הפסק. ע"ת וברכת תפלין הוי הפסק בין הברכה שברך על השלית-קטן להגדול, ע"ש, לענין צ"ע, דהסימן כה פ"ב המג"א בחולץ תפלין ונקנס לבהכ"ס אם אינו רחוק א"צ לחזור ולקרן א"פ שפסקים באמצע בברכת אשר יצר. וע"ת בבאר היטב לקמן ס"י ג' פ"ב המ"א: ג"ל דאם שניהם באמצע פסוקי דומיה ושל יצו ויברך ויניח ציצית ותפלין ויברך, וכתב בפ"ב היטב שם דכמג"א ס"י כה לא משמע הכי. ולפי מה שכתבתי י"ל הטעם של בעל גת-הגדלים, לפי שהפסיק באמירת אשר יצר, דס"ל שראוי לסוף אמירת א"י לעשות צרכיו ותגטילה ולא יפסיק בינתים, ומג"א ס"ל דאע"ג דנביא לכתחלה ראוי לעשות פו, מ"מ בזה שאם יעשה פו יגרם ברכה, מוטב לאמר אמירת א"י עד שגייח תפלין וציצית בלא ברכה, דהשניה אינה חשובה הפסק, ויאמר אח"כ א"י. וע"ת לקמן סימן רכו לענין אם הוא בבהכ"ס ושמע קול רעמים יצא ויברך, וכתב המג"א שישל יצו, ולפי צריך לאמר ברפת א"י עד אשר שיברך ברפת הרעם. וי"ל, דהתם הוי ברכה עוברת; וכן מ"ש (בה"ט) בסי' ז' פ"ב רש"ל בנתיב ברכה אחרונה שייכל להקרימה, התם נמי משום דכרך חל חיובה קדם. ומ"מ י"ל דגם כאן אם יאמר ברפת א"י לא יצטרך להכות בברכות ציצית ותפלין, מוטב שיעשה פו. וע"ת באש"ל-אברהם מה שכתב הטעם שזכור לאחר ברפת א"י, וצ"ע. אף בלא"ה י"ל ברפת המג"א, דאפשר דגם הוא סובר שיברך אשר יצר תחלה ולא חשיב הפסק כיון שחוזר ללבש אותם תפלין וציצית, משא"כ כמפסיק בברכה אחרת בין לבישת שני בגדי של ציצית, שפיר חשוב הפסק. וע"ת במג"א ס"ק יח שכתב חלוק זה לענין שנה מקומו בינתים, ע"ש, וע"ת לקמן ס"י ג' וסימן טו מ"ש בזה. ומ"מ נראה דכה"ג דמפסיק בברכת תפלין

באור הלכה

שהברכה בברך על טלית-גדול; ומכל מקום נכון לענין קצת לפרקים, פי רגיל להתקלקל שם גם-כן, ובפרט אותן הנאשמים שישנים בטלית-קטן: * אם לא היה בידעו וכו'. ע"ת במשנה ברורה בפה שכתבנו שם דמרי שהוא רגיל ללבש רק אחת וכו'. ואם דרכו ללבש תמיד שנים או שלשה בגדים של ד' כנפות זו על זו ועמה לבש את הבגד סתמא: אם היה פלם לפניו בשעת ברכה, אין צריך לחזור ולקרן, ואם לא היה פלם לפניו, רק בשעה שהיו מביאין לפניו הבגד האחרון יש צדון לפניו מן הבגדים שהיו לפניו בשעת הברכה, או שהביאו לפניו מלבד השני תוך אחר ברפת הראשון וקדם שלבשו, בזה יש דעות בין הפוסקים, ופסקו האחרונים [העלית-תמיד והט"ז והתבואות-שור והאצרות-התמיד] דמפסק לא יחזור ויברך [וגם דעת המג"א אברהם הוא כן בהעלית-תמיד והט"ז, דלא חלק בין שחיטה לקאן, רק דהיש-אומרים שמוקבא שם בהג"ה מודה בזה, מה שאין פו דינא דהסמ"ג והשלחן-ערוך שם והוא דינא דהט"ז פה, גם המג"א אברהם מודה לזה. והפריימג'דים לא כתב פו, ולא נהירא]. ואם אין נחוץ לו עתה זה הבגד האחרון, מוטב שלא ללבש עד שסיים דעתו מברכה ראשונה, כדי שיתחייב לקרן עליו בברו, ארה"ח: * חשיכה הפסק. ע"ת במשנה ברורה שכתבנו: והט"ז אדם וכו'. דע, דמדברי הט"ז משמע גם-כן דסובר שאין שנוי מקום הפסק בזה, וכן הג"א בבאוריו פ"ב קשה"ז. אף לדבריו לכאורה יקנה הדין גם-כן בקדוש מהני דעתו אפילו מבית לבית אחר, והשלחן-ערוך לא כתב פו לקמן בסימן רע"ג סעיף א, אפילו לדעת היש אומרים. ובגשמת-אדם מילשכ ברחק ומחלק ביניהם, וצריך עיון: * אם היה דעתו, לכאורה אפלו לא היה דעתו לזה בפרוש רק בסתמא, כיון דרגיל ללבש אותו בכל יום הוי כאלו היה דעתו לזה וכו'. ובשלמא לדעת הרמ"א שפסק לעיל דעל טלית-קטן יברך על מצות ציצית א"י שפיר, דבסתמא אין מכוון בברכה זו גם על טלית-גדול, כמו שכתב הפריימג'דים והעפקנהו במשנה ברורה; אבל לדעת המחבר שפסק לעיל בסעיף ו' דזכור לקרן להתעטף, אם-כן ממיילא קאי הברכה גם על הטלית-גדול, וכמו לענין שחיטה, ביונה-דעה סימן יט, בהיו לפניו פמה עופות, אף בברך על אחד שלקחו בידי, מסתמא עולה הברכה לכלם; ועל-כן אנו מקרחין לומר דמרי פ"א שלא היה

שער הציצית

(מא) מגן-אברהם: (מב) פריימג'דים: (מג) פריימג'דים: (מד) פריימג'דים: (מה) ח"י-אדם: (מו) פריימג'דים: (מז) הלבוש ומגן-אברהם והג"א ואלה נכ"ה: (מח) עלת-תמיד והט"ז והג"א: (מט) מגן-אברהם ואלה נכ"ה והד"ך-הס"י: (נ) מגן-אברהם ופריימג'דים:

באר הגולה טו
ס הרא"ש מהיהא
דמחלות מג ע בית
יוסף לדעת הרא"ש
ורבנו יצחק

עלו ציציותיהם
ולן (סיק מא) שם
ומנה, ולכן אינו
לית ללבישתיה
לעיון אם מוטב
הטלית, כיון ש
הפסקים⁴⁶
פסק, כתב לקמן
אין לגבי ציצית
מאיר, ששונה
ל טלית וטלית
ניהן מצוה אחת
: ס"ק ז' בשם
זכיון שדיקת
ויכול לצאת
חולק על כן.
לא הוי הפסק
ות א), שדוקא
שלעיתים נמלך
לא פלוג רבנן
בית, שדעתו
היסח הדעת.
ומן (סי' תלכו'
לבית לא
רת נחשבת
זשום שמסק
מסתמא יח

מתחלה גם על טלית גדול ולא הפסיק בינתיים בשיתחה או בדברים אחרים, אינו צריך לחזור ולברך:
יד * פאם פשט טליתו, אפלו היה דעתו לחזור ולהתעטף בו מיד, (לו) צריך לברך כשיחזור ויתעטף
בו: הגה * ויש אומרים (לו) שאין מברכין * אם היה דעתו לחזור ולהתעטף בו (אגו סי' לר). ויש אומרים (לח) דוקא
כשנשאר עליו (טו) [טו] טלית קטן, והכי נוהגין (שם). (עין לקמן סימן כה סעיף יב): טו (ז) אם נפלה

פ כ"י ושבלי הלכות
והאגור בשם מהר"ם
צ נ"י בשם הריטב"א
בשם רבו ור"י בסוף
פ"ק דברכות

באר היטב

לא הוי הפסק, ע"ש. ועין בשו"ת כנה"ג שהאריך: (טו) טלית קטן. ט"ו כתב,
לענין מעשה ודאי ספק ברכות להקל ואין לברך שנית אם היה דעתו לחזור
ולהתעטף בו אפלו לא נשאר עליו טלית קטן, כמו שפסק רמ"א סי' כה לענין
תפלין באם היה דעתו עליו דא"צ לחזור ולברך, ע"כ. ומ"א כתב: דברי הב"ח
עקר, שכתב דמהר"ח אינו בשהסירו סתם, לכן כשנשאר עליו טלית קטן צדין
לא הסיח דעתו מן המצוה, ע"ש, משמע נמי באם דעתו לחזור ולהתעטף, אפלו
לא נשאר עליו טלית קטן א"צ לברך; ומזה, אם לא היה דעתו ללבש מיד, לא
מהני אם נשאר עליו טלית קטן, וצריך לברך, ואז א"צ לברך הציצית כשחוזר
ולובשו, מ"א סי' יג ס"ק ה, ועין מ"א סי' זה. ולכ"ע אם פשט טליתו בבקר
ונשאר עליו טלית קטן וחוזר ולובש טליתו במנחה, אעפ"י שהיה בדעתו
כשפשטו בשחרית לחזור וללבש במנחה אפלו הכי צריך לברך, משום דשהיה
כ"כ, ע"ת וכ"כ בשכנה"ג בהגהת ב"י סי' ס"ה, ע"ש שהאריך: (ז) אם נפלה
טליתו, ויבנה כ"ע מודו, דהא נפלה בלא דעת ואזנא לה מצוה, אפלו נשאר
עליו טלית קטן לא מהני, כמ"ש בס"ק שלפני זה. ואם נפלה מעל כל הגוף,

שערי תשובה

וכיצא בו, לא גרע משיחה. ולפמש"ל דעת הח"ש דאיכא דעות שא"צ לברך ברכה,
כי כל ספק ברכה להקל, אי"כ ה"ה בהפסק ברכה הדין פן שא"צ לברך. ויבני לצאת
מיד פלגמא, יש לעשות כמ"ש לעיל מדברי הח"ש בשם פ"ח בין שחיטה לשחיטה,
ע"ש: [טו] טלית קטן. עבה"ט. ודעת הלבוש שהשליח צדיק, וכ"כ בשם הנ"צ
ושכנה"ג שצריך ויברך אפלו נשאר עליו ט"ק. והר"מ דלצאת מיד פלגמא בזה א"א
לו לעשות התקנה של הח"ש שכתבתי לעיל, דבין שעומד במשך זמן תפלה א"א
שפסיח מתורת ברכה השלית; וכ"כ בח"ש שם אהיה דמהר"ם, שאם היה
לובש ט"ק ויברך עליו לא היה אפשר להסיח דעתו כלל מללבש ט"ק, דהוי
כחייב אפלו להתעטף בו בשעת תפלה, ולא היה יכול לעשות כ"כ הפסק ביניהם
כדי לגרס ברכה שא"צ, הא אם היה אפשר לו להסיח דעתו שאינו רוצה ללבש טלית
עוד, אין זה גורם ברכה. ולכן נראה שיהיה לעשות לכוון בשעת ברכה ולגמור בדעתו
שלא תפטר ברכה זו רק לבישה הראשונה לברך, ואז אינה פוטרת מפשיטה ואילך
אף שדעתו לחזור וללבש ויש עליו ט"ק, ויבני שכתב בח"ש בשם הפר"ח שהבאתי
לעיל סי' יב. ואף שכתב שדא בה נהגא וכי דלא מהני מה שכתב, הנינו לפי
שהמוכנים לשחט לפניו ומכון לשחטם לא מהני מה שכתב שאין פוטרי שחיטתו
בברכה זו, אבל בזה שפיר י"ל שאין בברך רק על מעשה לבישה זו, ואם נפשט
וחוזר וללבש, פנים תרשומות באו לקאן, ולחזקא דמלתא יש להפסיק גם כן באינה שיחה
הנה בגורם ברכה שא"צ. דמוכב להכניס עצמו לספק זה מלכנס בספק שנמצע לברך, וכן
אני נוהג. ומ"מ הואיל ומנין דמתרמי שצריך לפשט כשעומד בתפלה במקומות
שאינו רשאי להפסיק, לכן אני גומר בדעתי שלא יפטר הברכה כשאצטרף לפשט
בשעה שיש רשות להפסיק בדבור, ואז טרם לבישה אני מפסיק באיזה מלות וחוזר
ולובש בברכה. ומ"מ כשארע שצריך לפשט במקום שאין רשות להפסיק, יהיה פח
הברכה הראשונה עומדת במקומה בין שפושט ע"מ ללבש מיד, וגם נשאר עליו ט"ק,
וימהני לצאת ידי ברכה בלבישה שניה, עכ"פ לדעת הרמ"א ודעמה, ומי שנוהג
פן כמה פעמים לכוון בשעת ברכה לשם כך, אף אם אינו מכון אח"כ ועושה
הברכה בסתם, מסתמא ע"ד מהניגו הוא מברך. ודין המקומות שאינו רשאי להפסיק:
באר בהלכות ק"ש בעוה"ת. ועין בשו"ת בית יעקב סי' טו שאם דר בחור הסמוך
לבית הכנסת שאין בהלוח כ"כ אמה, אין ההלוח הפסק, ע"ש; אף במג"א
מבאר דדוקא אם שניהם בבית אחד לא חשיב הפסק מחדר לחדר, ע"ש ובט"ז
וח"צ. וכתב בשו"ת פני יהושע כתי"י סי' ה, פשה שרצה חכם אחד לפרש
דברי הטור שמסתפק בפושט כדי ללכנס לבהכ"ס כו', הנינו שבאמת לא נכנס
חזר ולבש מיד, אבל נכנס צריך לברך, דאיכא בגמרא, והפ"י
ד"ל דמת דבריו דאפלו נכנס קאמר הטור, לפי שדעתו ללבוש מיד ביציאתו
אפשר שאין צריך לברך, ע"ש, וכן דעת כל האחרונים לפי דעת הטור:

משנה ברורה

לכש בחדר זה והטלית גדול בחדר אחר, דשנוי מקום לא הוי
מחדר לחדר (49) בין דהיה דעתו לזה (50), וכדלקמן בס"מ רעג טוף
סעיף א. ומה שכתב 'בשיחה' הוא אפלו (נל) תבה אכתו (51). ועין
לעיל בסעיף קטן כח במה שכתבנו בשם האחרונים לדינא:
יד (לו) צריך לברך. אפלו נשאר עליו טלית קטן, ואפלו אם
תכף נתעטף בו ולא שנה מקומו כלל בינתיים, דהפשיטה גופא
הפסק הוא בזה. ועין לעיל בס"מ זה, סעיף קטן לא, מה
שכתבנו שם: (לו) שאין מברכין. אפלו אם בעת הפשיטה לא
נשאר עליו טלית קטן, (נב) וכן פסקו האחרונים. וטעם ה"ש
אומרים הוא, דבין דבעת הפשיטה היה דעתו תכף ללבוש, וכן
עשה, לא הוי הפשיטה הפסק (52); ואפלו אם שנה מקומו בינתיים,
כגון שפשט אותו ללכנס לבית הכנסת וכל פיוצא בזה, לא הוי
השנוי מקום בזה הפסק, בין שחזר ולבש אותו טלית עצמו.
ואינו דומה למה דהסקימו הפוסקים בס"מ כה [בסעיף יב], ועין
שם במשנה ברורה דאם פשט תפלין אדעתא להכנס לבית
הכנסת הוי הפסק על-ידי זה, דשאני התם בין דבית הכנסת אסור
בתפלין הוי הפסק גמור (53), מה שאין פן בטלית דמדינא אינו אסור,
רק דאינו נכון לעשות פן, על-כן לא הוי הפסק על-ידי זה. ודע,
(נג) דאם בעת הפשיטה לא היה דעתו ללבש מיד רק אחר
איזה זמן, אף שאחר-כך חזר ונתעטף בו מיד, לכלי עלמא
צריך לחזור ולברך ואפלו אם נשאר עליו טלית קטן, דתכף
שפשטו אזנא לה המצוה. והוא הדין להפסק: אם בעת הפשיטה
גם בזה לכלי עלמא צריך לחזור ולברך אפלו אם נשאר עליו טלית
אף דמסקי דהיש-אומרים הנה, אף (נד) דמסקי דהיש-אומרים הנה, אף
דמסקי דהיש-אומרים הנה, אף (נד) דמסקי דהיש-אומרים הנה, אף

באר הגולה

הטלית גדול לפניו בשעת ברכה. ולפלא על מפרשי השליח צדיק שלא בארו
כל זה: * אם פשט טליתו וכי צריך לברך וכי. עין במשנה ברורה במה
שכתבנו: ועין לעיל בסעיף קטן ל"א, דהיינו דמוכב שם מהמגן-אברהם דאם
בשעת הברכה היה דעתו שישפשטו ויחזור וילבשו, לכלי עלמא אין צריך
לחזור ולברך. וזהו לענין דעתי העצה היעוצה שיוכל לצאת בזה כל הדעות,
שכונ בשעת ברכה שאם יצטרף לפשטו שייחזר וילבשו. ועין בשערי-
תשובה: * ויש אומרים שאין מברכין וכי. עין במשנה ברורה במה
שכתבנו דאם לא לבשו מיד, או צריך לברך לכלי עלמא בכל גווי. ועין בספר
ארצות-החיים בשם תשובת קול-אליהו, דלפי זה, היוצא מבית המרחץ צריך
ברכה שנית על הטלית קטן, דאיכא הפסק גדול (54), והביא פן בשם רבני קשישי
דירושלים, עכ"ל. והעולם אין נוהגין לזהר בזה; ואפשר ששעמם דלא שיה
בזה הסח הדעת, שמכרח הוא לחזור וללבש את בגדיו (55). ולקאורה נראה דלא
מהני בזה אפלו אם כונן בבקר בעת הברכה שישפשטו ויחזור וילבשו, בין
דמטעם הפסק אתינן עלה. ואפשר לומר, דכשמכונן לזה בעת ברכה בבקר לא
שיך בזה הפסק בין הפשיטה והלבישה, דהברכה קאי על לבישה השנית;
תדע, דמשמע מהמגן-אברהם דעצה זו מהני אפלו להבית-יוסף דסבירא לה
דחכף שפשט אזנא לה המצוה, ולא מהני מה שהיה דעתו לחזור וללבשו, ועל-
כרחף משום דהברכה קאי על לבישה השנית. ואפשר לחרות דסבירא לה דעל-
ידי הפננה שכתבנו לזה בשעת ברכה מהני אחר-כך סמיכת הפשיטה להלבישה,
וצריך עיון. והנה מדברי הב"ח בס"מ זה משמע דמרחץ לא חשיב הפסק לגבי
טלית קטן, ואולי יש לחלק בין אם שהה הרכה אם לא, והב"ח אינו דלא
שהה. ויותר טוב שכתבנו בבקר בעת הברכה שלא תפטר בברכה זו והטלית-
קטן רק עד שישפשטו בבית המרחץ (56), ואז יוכל לברך אחר-כך לכלי עלמא (57).
ועין בשערי-תשובה: * אם היה דעתו וכי. עין במשנה ברורה מסקנת

היה דעתו ללבש מיד, ואחר-כך נשתהא (נד) אינה זמן והסיח דעתו,
קטן: (לח) דוקא כשנשאר. האחרונים פסקו כהיש-אומרים הנה, אף

שער הציון